

Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet!

Så utropar aposteln i sista kapitlet till hebreerna. Detta är ju dock en stor tröst i tidens alla skiften och växlingar, att *Kristus* ännu lever och är densamme i går och i dag och i evighet! Då skall allting kunna hjälpas och bli väl! Vad skulle ock vid ett årsskifte (1847/48) vara en mera tröstelig och kär betraktelse för kristna - för vilka *Kristus är allt i alla* - vad skulle vara mera lämpligt att utgöra de kristnas lösen eller fältrop, än detta: *Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet?*

I, som känner Kristus, som någonsin haven förnummit, att Herren är god, som haven erfarit, smakat och sett, huru ljuvlig Herren är, huru stor han är i nåd och barmhärtighet, huru trofast och huru mäktig att allting hjälpa - tänken och besinnen, att alldeles på samma sätt är han ännu i dag och i alla tider, i dag som i går, i år som i det förflutna året, och så desslikes i evighet. Han kan omöjligt förändras, han är »evigheternas Fader», han är alldeles oombytlig, i alla tiders skiften densamme.

Det är endast här nere, uti oss, i våra känslor, tankar och förnimmelser, som omväxling och förändringar försiggå; mitt under detsamma är Kristus alldeles oförändrad, alldeles densamme - så att, om vi minnas t. ex., att han någonsin alldeles oförskyllt förlåtit synder, om han någonsin gjort oss såsom helt ogudaktiga rättfärdiga, av idel fri nåd, genom sin egen förtjänst, så gör han detsamma alla dagar; om han någonsin tröstat oss, då vi icke voro värda att bli tröstate, utan hellre hade förtjänt att bli straffade och förskjutna, så vill han lika oförskyllt trösta oss ännu i dag; om vi minnas, att han någonsin förlossat oss ifrån nöd, ifrån synd. och frestelser, då vi själva icke hade ringaste kraft att befria oss därifrån, så veta vi, att han både vill och kan i sin tid göra detsamma ännu; om vi hava att förtälja: den och den gången var jag alldeles bortkommen, förvirrad och förvänd, ett borttappat får, men han, den gode Herden, uppsökte och återhämtade mig, rörde mig med sitt ord igen och förde mig tillbaka, se, så veta vi, att han vill även i kommande tider alltid göra detsamma; ty han är alltid densamme: *Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet*. Han har visst icke ännu bevisat oss sin sista välgärning! »Han har först älskat» oss; och »sedan han hade (fritt, oförskyllt och innerligt) älskat de sina, som voro i världen, älskade han dem intill änden.»

Men sådan tröst hava vi icke blott av vår egen korta och inskränkta erfarenhet; nej, allt ifrån världens skapelse, genom alla århundradens tidslängd går samma erfarenhet av vår Herre Jesu Kristi nåd och kraft. *Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet!* Då vi se, huru han förr undfick syndare, förlåtande de grövsta missgärningar, då veta vi, att han gör detsamma även nu med oss.

Då han fordom till en beryktad storsynderska, som gråter vid hans fötter (Luk. 7), säger: »Synderna äro dig förlåtna, gå i frid»; då Saulus, som var en »hädare, förföljare och våldsvarkare», blir den mest benådade apostel; då David, som efter den allra största nåds åtnjutande ännu faller i de blodigaste missgärningar, åter får tillsägelse och förlåtelse in. fl.; då veta vi, att det icke finns någon ände på vår Herre Kristi nåd, att han ännu vill förlåta alla dem, som söka honom, alla deras synder; ja, då vi se, huru han aldrig tröttnade med sina lärjungars svagheter, utan ideligen straffade och rättade dem, men aldrig förkastade dem, då veta vi, att han ock aldrig skall tröttna med oss; och då vi se, huru benägen han var att höra bön, även när den var så kort, att den endast bestod i hans kläders vidrörande (Matt. 9: 20), då veta vi, att han också ännu hör de kortaste böner. Ty vid allt detta skola vi betänka, att Kristus ännu i dag är alldeles densamme: *Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet!*

Detta är dock en obeskrivligt stor tröst och fast borg, när tiderna växla, storma och mörkna; då kan ännu en kristen med glädje sjunga: »Jag sitter under hans skugga, som jag begär. Du, Herre, är min starkhet, mitt bergfäste, min borg och min räddare, min Gud, min klippa. Du blir densamme, och dina år hava ingen ände.»

Men vi skola ock märka, att här beror ännu all lycka, frid och salighet därpå, att Kristus icke blott i *sig själv* är all världens Frälsare och salighet, i går och i dag och i evighet, utan att han ock nu och i alla tider blir detta *för våra hjärtan*; att det ock om våra hjärtan, om vår högsta trängtan, tröst och skatt kan heta: »Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet!» Här skiljas våra vägar, nämligen när det blir fråga icke blott om vad vi förstå, medgiva och bekänna, utan om varest våra hjärtan hava sitt tillhåll, sin skatt, tröst och salighet.

Ja, här skiljas våra vägar. Föräldrar och barn, bröder och systrar, grannar och bekanta, som eljest äro lika, bli här olika och åtskilda. Somliga bekymra sig intet om Kristus, hava så många andra omsorger, föremål och sysselsättningar, hava dessutom nog tröst Kristus förutan. Andra finnas, som väl icke äro liknöjda om saligheten, men hava en religion, bättring, gudaktighet, allvarlighet, varvid de väl icke behövt eller fått all sin tröst i den korsfäste, men dock hava hopp,

att de äro på den rätta vägen, och äro därmed nöjda. Dessa hava allt utom sanningen, vägen och livet. Äntligen finnas ock några, som icke kunnat få tröst uti sin bättring, gudaktighet och allvarlighet, utan med blygsel över sin bättring, förlägna och utfattiga hava fått sin enda förhoppning, tröst och berömmelse i Kristus, så att de med Paulus »icke vilja veta något annat än Jesus Kristus och honom korsfäst». Han har blivit deras *allt uti allt*, deras A och O, begynnelse och ända; så att de säga med David: »Herren lade i min mun en ny sång.» - »Han drog mig upp ur fördärvets grop, ur den djupa dyn; och han ställde mina fötter på en klippa, han gjorde mina steg fasta. Och han lade i min mun en ny sång, en lovsång till vår Gud» (Ps. 40: 3, 4).

Den visan är: »Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet.» »Du har blivit slaktad och har köpt oss åt Gud med ditt blod» (Ps. 118: 14; Upp. 5: 9). Dessa äro kristna, och dessa äro lyckliga, om ock allt i världen vändes upp och ned, ja, om de ock måste dragas med många skröpligheter och fel, samt sorger och vedermödor; ty Herren är deras rättfärdighet, deras eviga och härliga rättfärdighet, så väl som deras starkhet; och Herren är deras hjälpare och evige Fader.

»Den som sitter under den Högstes beskärm och vilar under den Allsmäktiges skugga, han säger till Herren: Du är min tillflykt och min borg, min Gud, på vilken jag förtröstar; ty han skall rädda dig från fågelfångarens snara och från pesten, som fördärvar. Med sina fjädrar skall han betäcka dig, och under hans vingar skall du finna tillflykt; hans trofasthet är sköld och skärm.

»Om ock tusen falla vid din sida, ja, tiotusen vid din högra sida, skall det dock icke drabba dig» (Ps. 91).

Men nu, I lyckliga, troende själar, som stån i Herrens förbund, nu komma vi till den viktiga lärdom, varning och förmaning, som aposteln vill giva uti vårt antagna fältrop. Den varningen och förmaningen kan lyda så:

»Låten ej den nya sång
Bli er gammal eller lång!»

Faran är, att Kristus och hans nåd och hans ljuvliga evangelium under tidernas längd kan för hjärtat förlora sin vikt och sitt värde. Kristus sade ett betydelsefullt ord: »Då brudgummen dröjde, blevo de alla sömniga och somnade.» Tiden blir till äventyrs lång, vandrigen enformig, saken gammal, och ett oändligt mångahanda drager våra ostadiga, glömska hjärtan från vårt stora enda nödvändiga; då kan det lätt ske, att Kristus och hans nåd och ordet om korset, som en gång voro vår utsägliga glädje, skatt och salighet, för hjärtat förlora sin smak, värde och kraft. För denna fara hava vi ett starkt varnande exempel uti Israels barn i öknen; och aposteln säger: »Det blev skrivet till varning för oss, inpå vilka tidernas ände har kommit.» Huru gick det då med Israels barn?

Jo, då Herren med stark arm, med stora under och krafter hade förlöslat dem från den gruvliga trälldomen i Egypten och fört dem genom Röda havet på vägen till det goda landet, som blivit dem givet; då sjöngo de Herrens pris, då voro de brinnande i anden och villiga till allt gott. Då Gud sedan gav dem bröd av himmelen och vatten ur hälleberget, då voro de tacksamma, då var Herren stor och kostelig för dem; men vad hände?

Jo, vandrigen i öknen blev något långvarig, himlabrödet något enformigt och alldagligt, och se, då inträdde den skändliga otacksamheten, då glömde de alla trälldomens svårigheter och förlösningens välsignelser, då uppstod lystnad efter ombyte, och om himlabrödet hette det: »vår själ vämjens vid den usla föda vi få.» Då blevo de varnade av Moses, men ville icke giva akt därpå, utan fortforo med sitt vämjande och ropande: »Giv oss kött, giv oss kött, rödlök och vitlök!»

Vad gjorde nu Herren? Jo, så säger skriften: »Och Herren lät kött regna över dem såsom stoft, bevingade fåglar såsom havets sand. De åto och blevo övermätta. Han lät dem få vad de hade lystnad efter. Men under det att de ännu hade köttet under tänderna, innan det hunnit förtäras, upptändes Herrens vrede mot folket, och Herren anställde ett mycket stort nederlag ibland folket. Och detta stället fick namnet Ribrot-Hattaava, d. ä. lystnadsgravarna; ty där begrov man dem av folket, som hade gripits av lystnad» (4 Mos. 11; Ps. 78).

Den allvarsamma varning, detta giver oss, är, att den, som en gång blivit rengjord, frigjord och salig i Kristus, må se till, att han icke åter så kallnar, att Kristus, förlösningen i Kristus och försoningens ord, detta himmelska manna, åter bliva honom oviktiga, gamla, smaklösa och kraftlösa; eller om vi ock börjat bliva så kallsinniga, att vi dock låta varna oss, städse återvända och förnyas i vårt sinnes anda, så att det ändå måtte bliva sanning i våra hjärtan: *Jesus Kristus är densamme i går och i dag etc.*

Ty vad som hände Israels barn, det händer ännu många inom det andliga Israel. Då de först komma till sanningen och erfara den stora förlösningen ifrån sin trälldom under synden och djävulen, lagen och samvetskvalen, då är Israels Helige stor när dem, då är evangelium ljuvligt och smakligt, då sjunga, tala, skriva och höra de gärna om Kristus, om förlösningen, nåden och saligheten i honom; men några år gå förbi, vandrigen i nåden blir mera enformig, inga

synnerliga stormar och strider sysselsätta dem, syndakänslan avsvagnar, och i samma grad blir nåden mindre viktig; då inträder ledsnaden, vämjelsen; då blir det för enformigt att höra om Kristus; då är evangelium en gammal, smaklös lära; då heter det: *vår själ vämjens vid denna usla föda*. Nu vill man hava något nytt, något eget och ovanligt, något besynnerligt man vill hava »kött, rödlök och vitlök» - något ampert och eggande. O, då är det icke ett gott tecken!

Men vad gör då Herren med sådana övermätta och otacksamma själar? Ja, vad skall han göra? Han gör såsom med det lekamliga Israel: han låter först varna dem med sitt ord och sedan, när detta icke aktas, då låter han dem »stilla sin lystnad», låter dem fara av och stanna vid kött, vid människofunder, vid sådana röster och skrifter, som äro födda av kött och innehålla kött, vid förnuftets, människotankens verk uti andliga ting, som nu för det köttsliga sinnet äro mera intressanta och underhållande; och så föras de längre och längre bort ifrån »enfaldigheten i Kristus», ifrån den rätta andliga smaken, så att de omsider, som aposteln säger, »icke skola fördraga den hälsosamma läran» (det gamla, enfaldiga ordet om bättringen, tron, kärleken), »utan skola efter sina egna lustar samla åt sig hopar av lärare, emedan det kliar i öronen» (2 Tim. 4: 3). Sådant blir slutet på den skändliga otacksamheten, då man icke i tid låter sig varnas.

Det var för denna fara, som aposteln ville varna de trogna, då han utropade: *Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet*; ty därpå följa dessa ord: »Låten eder icke förföras av mångahanda och främmande läror» (Heb. 13: 8, 9); såsom ville han säga: Samme Kristus, som fäderna haft, på vilken de levat och dött saliga (ty den nästföregående 7:e versen talar om de i tron saligt avsonnade lärarna), denne Kristus, på vilken dessa trott, han är ock i dag och till evig tid densamme; förbliven därför fasta och ovikliga vid honom och vid den sanning, som han lärt oss - vilken sanning måste vara lika evig och oföränderlig, som han själv är; låten eder icke föras hit och dit av mångahanda och främmande läror. Sådant är aposteln förmaning.

Och huru viktig och nödig är den icke! Oss är icke obekant, vad satan har i sinnet. Han vet väl, att ingenting kan göra oss skada, så länge Kristus är oss dyr och viktig, är oss allt uti allt; och däremot, att ingenting kan hjälpa oss, om Kristus förloras; Kristus är dock allena den, som mäktar »nedslå djävulens gärningar» och är »helvetet ett gift och döden en plåga». Kan jag blott hålla mig till Kristus och det rena, hälsosamma ordet, så kan allting hjälpas; ja, även om det icke alltid ginge så rätt och väl med mitt leverne, så blir jag likväl då alltid igen upprättad.

Men kan den gamle ormen föra oss ifrån Kristus och hans sanna kännedom, då har han vunnit, då har han oss vapenlösa och hjälplösa uti sin hand. Därför skola vi alltid finna, att all djävulens strävan, makt och list går därpå ut att föra ifrån Kristus och ställa oss något annat för ögonen - må det ock vara idel helighet, fromhet och goda gärningar - blott icke Kristus i en enfaldig tros hunger eller förtröstan är vårt föremål. Därför säger ock den store aposteln: »Jag fruktar, att likasom ormen besvek Eva med sin illfundighet, så skola även edra sinnen fördärvas och vändas från den *enfaldiga troheten mot Kristus*» (2 Kor. 11: 3. Se även följ. v.).

Faran är därför visserligen icke fjärran. Utom detta djävulens oavlåtliga strävande ligger ock i all människonatur, såsom redan är nämnt, dels denna gruvliga *otacksamhet*, glömska och förgätenhet av Guds välgärningar och av den nöd, varifrån han förlöstat oss; dels ock ett oändligt *nyhetsbegär*, eller den allmänna mänskliga egenskapen att alltid snart ledsna vid vad man har och önska sig något nytt, alltid älska ombyte. Så är ock Kristus och hans evangelium en galenskap och en stötesten för allt förnuft.

Skola vi nu under sådana omständigheter dock städse förbliva fasta i honom, så få vi sannerligen icke följa vår natur. Vi böra betänka, att kristendomen icke är någon godtycklig sak eller något som blott skall förljuva detta livet, såsom ett frommare tidsfördriv, som man kan bilda sig efter behag; utan det är fråga om, huru vi skola undfly våra synders eviga straff, djävulens våld och helvetets fördömelse, och däremot intaga himmelen och vara Guds barn i tid och evighet. Sådant sker icke på vilken väg som helst, utan endast på den enda väg, som Gud själv givit oss.

Har nu Gud en gång fört oss in på vägen, fört oss till honom, som är vägen, sanningen och livet, så skola vi veta, att den väg, som vi då kommit till, är den *enda* väg och sanning, som förer till salighet; att utom den vägen det icke är möjligt att finna livet; såsom Johannes säger: »Den som har *Sonen*, han har livet; den som icke har Guds Son, han har icke livet; ty livet är uti Guds Son» (1 Joh. 5:12); och åter: »Var och en, som avviker och icke förbliver i Kristi lära, han har ingen Gud; den som förbliver i läran, han har både Fadern och Sonen» (2 Joh. 4:9).

Detta är då icke en sak att skämta med. Aposteln Paulus var i denna sak för sin egen del så nogräknad, att han för att vara rätt trygg, att icke något annat måtte hemligen vara hans hjärtas tröst, utan att han verkligen måtte vara funnen i Kristus, höll allt, som hos honom var det bästa, för »avskräde», för orenlighet; »ja», säger han, »jag räknar ock allt såsom förlust mot det överträffande i min Herre Jesu Kristi kunskap» (Fil. 3: 8). Huru skall det då gå med dem, som obetänksamt sväva ut i vilken andlighet som helst och äro glada åt vilken tröst som helst deras hjärta må hava, utan att alls giva akt på, om det verkligen är »*Lammet*, som blev slaktat», eller något annat?

Låtom oss därför väl se till, att vi ständigt äro på den rätta vägen, i det rätta sinnet, att det, som är störst i himmelen och för Gud, också är störst för oss! För Guds ögon är ingenting stort och gällande, utom endast Sonen, offrad för oss; detsamma måste ock för oss vara det enda stora och dyrbara; såsom vi nu sett av Johannes och Paulus.

Om vi hava en annan smak, så är det intet gott tecken, så böra vi inför Gud beklaga sådant och anropa honom om den rätta smaken och sinnet. Så böra vi ock veta och betänka, att det finnes ingen synd på jorden så förskräcklig, ingen, som så måste uppväcka Guds vrede, som otacksamheten och föraktet för hans stora välgärningar; och nu är icke någon Guds välgärning större än den, att han gav oss sin egen Son och i honom det eviga livet, då vi hade förtjänt att evigt bära våra synders rätta lön; därför, »huru skola vi kunna undfly, om vi icke hava aktat en sådan frälsning?» (Heb. 2:3).

Ännu mer, om vi också en gång hava sett Guds härlighet i Kristi evangelium, hava genom tron blivit Guds barn och fått smaka, huru ljuvlig Herren är, så vore det ju en förskräcklig otacksamhet, om vi nu hölle samma nåd och evangelium för en ringa ting, som icke smakade oss. Detta vore vad Jesus kallar att »hava övergivit den första kärleken». Paulus skriver ock om den första kärleken ibland galaterna (Gal. 4:14), att de då hade så högt värderat evangelium, att de mottagit honom, som predikade det, »såsom en Guds ängel», ja, »såsom Kristus Jesus», och tillägger: »Var är då nu talet om eder sällhet? Ty jag giver eder det vittnesbörd, att om det varit möjligt, hadn I rivit ut edra ögon och givit dem åt mig.» Så högt värderade de evangelium då!

Men sedan de blivit »tjusta» av en »främmande lära», så att de icke »lydde sanningen», utan »sökte att varda rättfärdigade av lagens gärningar», då kallar han detta, att de på nytt korsfäst Kristus (Heb. 6:6) och säger, »att de voro alldeles skilda från Kristus och voro fallna ifrån nåden» (5:4). Och är det icke förskräckligt, när, enligt Kristi egna ord, sådant kan ske, eller den första kärleken övergivas, mitt under det man likväl fortfar att arbeta och lida för Kristi namn, är vaksam mot falska andar och har skarp blick att urskilja dessa, således blott genom ett tyst inre avdöende från den rätta bättringens och trons övning?

Ty så lyda Kristi tänkvärda ord i Uppb. 2: 2-5: »Jag känner dina gärningar och ditt arbete och ditt tålmod, och att du icke kan fördraga de onda och har prövat dem, som säga sig vara apostlar, och icke äro det, och har funnit dem vara lögnare. Och du har tålmod och har fördragit för mitt namns skull och icke förtröttats. Men jag har det emot dig, att du har övergivit din första kärlek. Kom därför ihåg, varifrån du har fallit, och bättra dig och gör de första gärningarna; annars kommer jag snart till dig och skall flytta din ljusstake från dess rum, om du icke bättrar dig.»

Slutligen skola vi ock märka (vilket även kan ses av dessa Kristi ord), att om Kristus skall förbliva, oss alltid dyr och kostlig, vårt hjärtas allt uti allt, och den nya sången aldrig bliva oss gammal eller lång, så är nödigt, att icke blott den rätta läran, utan ock det rättsinniga livet bevaras - att vi stå uti beständig övning, dagligen leva uti den bättring, som är inför Gud, i ett vaket samvetes kännedom av synden, samt dagligen vilja vara förvissade om syndernas förlåtelse, om nåd och vänskap hos Gud.

Då skall Kristus städse förbliva oss väl behövlig, dyr och outhärlig; då skall evangeliets ord vara oss ett ständigt behov, smakligt och kärt; då skola vi gärna höra, läsa och tala om Kristus. Så skall han bo hos oss och över oss, och vi följa Lammet, vart helst det går. Då skall det rätteligen heta: *Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet.* - Ja, detta give oss han själv, som är trons begynnare och fullkomnare och alltid densamme, Jesus Kristus, välsignad evinnerligen! Amen.

- **C-O Rosenius** (1848)

© Pietisten

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om syftet är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com